

Arrest

nr. 190 919 van 24 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Lashkar Gah (provincie Helmand). U verliet Afghanistan in juli 2011 en kwam naar België. Op 11 april 2012 diende u hier een asielaanvraag in. U legde geen documenten neer.

U verklaarde dat u in Afghanistan problemen kende omwille van uw geloof. U, van origine een soennitische Tadzjiek, zou ziek geweest zijn en een sjjiitische genezer uit Lashkar Gah zou u hebben

geholpen. Na een bedevaart in Mashad (Iran) zou u zich definitief tot het sjiisme hebben bekeerd. In Helmand frequenteerde u sjiitische moskeeën en ontmoette u Hazara jongens, zo beweerde u nog. Omwille van uw nieuwe geloof kreeg u problemen met uw vader en uw oudere broer, die banden zou hebben met de Taliban. Uw vader sloot u op maar uw moeder slaagde er in u te bevrijden, waarna uw reis naar Europa zou zijn begonnen.

Op 23 oktober 2012 kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Het Commissariaat-generaal kwam daarbij tot de conclusie dat uw asielrelaas niet geloofwaardig was maar achtte uw herkomst uit Lashkar Gah aannemelijk.

Op 9 mei 2014 werd u bij verstek veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot 10 maanden gevangenisstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en opzettelijke slagen en verwondingen. Op 23 augustus 2016 verzocht de Staatssecretaris de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de mogelijkheid van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Op 21 november 2016 werd u nogmaals gehoord door het Commissariaat-generaal.

Ter staving van uw verklaringen legt u enkele documenten neer. Het betreft documenten in verband met uw verblijf in België (zoals loonfiches) en de vliegtuigtickets waarmee u eerder dit jaar een reis naar Iran maakte.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u op 23 oktober 2012 de status van subsidiaire beschermde werd toegekend, de subsidiaire beschermingsstatus heden dient te worden ingetrokken.

Immers, er dient gewezen te worden op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 9 mei 2014.

Artikel 55/5/1, § 2 juncto artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus kan intrekken indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig misdrijf gepleegd heeft. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 9 mei 2014.

Uit het vonnis van 9 mei 2014 blijkt dat u wegens diefstal met opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en opzettelijke slagen en verwondingen bij verstek werd veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Antwerpen. Uit het vonnis blijkt dat u met twee andere beklaagden drie personen hebt bestolen en hen opzettelijke verwondingen of slagen hebt toegebracht die bij één persoon ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg had. Rekening houdend met de aard van de daad, de omvang van de gevolgen, met name het gegeven dat het geweld dat u gebruikte dermate ernstig was dat het ziekte of arbeidsongeschiktheid van uw slachtoffer tot gevolg had, de wijze waarop het misdrijf werd gesteld, de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als een ernstig misdrijf beschouwt, de strafmaat (10 maanden effectieve gevangenisstraf zonder uitstel) die u werd opgelegd, en de vaststelling in het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen dat u "meer respect bijgebracht (moet worden) voor de eigendomsrechten en de fysische en psychische integriteit van de medemens" doet het CGVS vaststellen dat het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd op 9 mei 2014 een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet betreft. Bijgevolg moet de subsidiaire bescherming die u eerder werd toegekend, heden worden ingetrokken. Volledigheidshalve wijs ik erop dat het feit dat u voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld op 14 oktober 2016 doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 21 november 2016 gehoord voor het CGVS. U brengt geen elementen aan die het behoud van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen wettigen.

Gevraagd waarom u zich niet opnieuw in Afghanistan zou kunnen vestigen, verwijst u in de eerste plaats naar uw problemen in Afghanistan en de asielmotieven die u in het kader van uw asielaanvraag heeft aangehaald. Deze elementen werpen echter geen ander licht op de motieven om uw subsidiaire

beschermingsstatus in te trekken. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat u verwijst naar uw problemen in Afghanistan en de asielmotieven die u in het kader van uw asielaanvraag hebt aangehaald, dient opgemerkt te worden dat deze problemen in het kader van uw asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS en dus geen basis konden vormen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Deze ongeloofwaardigheid resulteerde in een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende u geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Desondanks verwijst u heden nogmaals naar uw ongeloofwaardig bevonden relaas en stelt u dat de problemen die u eertijds aanhaalde nog steeds actueel zijn. Het louter herhalen van de eerder frauduleus bevonden asielmotieven, kan de geloofwaardigheid ervan evenwel niet herstellen. Integendeel, de vaststelling dat u zich op diverse tegenstrijdigheden in uw verklaringen laat betrappen, bevestigt dat u zich van bedrieglijke verklaringen blijft bedienen. Zo verklaarde u eerder dat u eerst naar Mashad ging, dat u vervolgens naar Afghanistan terugkeerde en dat uw problemen met uw familie toen begonnen zijn (CGVS, 11 oktober 2012, p.11). Deze keer ontkent u dat u op bedevaart naar Mashad ging. U stelt dat u door uw familie bedreigd werd, dat u Afghanistan verliet en pas toen voor het eerst in Iran was (CGVS, p.5). Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat de gebedsgenezers die u leerde kennen Agha Sahib heette (CGVS, 11 oktober 2012, p.11). Deze keer stelt u dat de naam van deze man Said luidt (CGVS, p.6). U beweerde voorts dat u met Hossein Ali, het neefje van Agha Sahib, gedurende drie of vier dagen naar Mashad reisde (CGVS, 11 oktober 2012, p.11). Gevraagd wie Hossein Ali is, zegt u nu dat het een vriend van Said betreft (CGVS, p.6). Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, antwoordt u niet meer te weten wat u eerder gezegd heeft (CGVS, p.6). Het is niet geloofwaardig dat u dergelijke zaken, die uw leven een andere wending zouden hebben gegeven, nu al zou zijn vergeten. De ongeloofwaardigheid van uw problemen in Afghanistan wordt door deze elementen nogmaals bevestigd zodat deze niet tot een onverenigbaarheid met een verwijderingsmaatregel in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen leiden.

Wat betreft uw zagezegde vrees voor de algemene situatie in uw regio van herkomst, dient vooreerst te worden opgemerkt dat er tijdens het gehoor van 21 november 2016 zelfs ernstige twijfels rijzen bij uw beweerde herkomst uit Lashkar Gah. Zo lijkt u zich niet eens te herinneren waar in Lashkar Gah u dan zou hebben gewoond. U stelt dat u in de derde straat woonde en meent dat u daar altijd was (CGVS, p.6). Nochtans beweerde u tijdens het vorige gehoor nog dat u sedert zeven of acht jaar in Saraki Chilmetra woonde (CGVS, 11 oktober 2012, p.4). U ontkent dit nu en verklaart dat dit een andere straat is (CGVS, p.9). Of u ooit van adres veranderde, kan u zich naar eigen zeggen niet meer herinneren (CGVS, p.6). Voorts gevraagd naar namen van wijken in Lashkar Gah, blijkt u er in tegenstelling tot uw eerste gehoor geen meer te kennen (CGVS, p.8). U stelt alles te zijn vergeten (CGVS, p.8). Gevraagd naar namen van andere districten van Helmand, stelt u dat er veel districten bestaan maar blijkt u opnieuw geen namen te kunnen noemen (CGVS, p.8). Ook als u gevraagd wordt namen te geven van dorpen in de nabijheid van Lashkar Gah, blijkt zulks een onmogelijke opgave (CGVS, p.13). Dat u werkelijk van deze regio afkomstig bent, dient dan ook zeer ernstig te worden betwijfeld. Op de vraag wie Samad Khan is, antwoordt u dat u dit niet weet (CGVS, p.12). Nochtans verklaarde u tijdens uw eerste gehoor nog dat hij de burgemeester van Lashkar Gah is (CGVS, 11 oktober 2012, p.22). Ook de naam Mohammad Gulab Mangal zegt u niets meer (CGVS, p.13), hoewel u tijdens het vorige gehoor nog wist dat hij de gouverneur van Helmand was (CGVS, 11 oktober 2012, p.22). Voorts gevraagd naar namen van belangrijke moskeeën in Lashkar Gah, herinnert u zich slechts de "Lashkar moskee" en zegt u geen andere te kennen (CGVS, p.8). Verder kent u ook geen enkele school in de stad bij naam (CGVS, p.8). Geconfronteerd met het ongeloofwaardige karakter van uw herkomst, herhaalt u louter dat u van Lashkar Gah afkomstig bent (CGVS, p.8, 9). Gevraagd waar u naar school ging, blijkt u zelfs dat niet meer te weten (CGVS, p.10). De rivieren Helmand en Arghandab zijn u al evenmin bekend (CGVS, p.12), hoewel deze rivieren voorbij Lashkar Gah stromen. Verder spreekt u Dari en gaf u aan het Pashtou slechts een weinig machtig te zijn (verklaring DVZ d.d. 16 april 2012, punt 8). Dat een inwoner van Lashkar Gah, waar het grootste deel van de bevolking van Pashtounse origine is, het Pashtou niet zou beheersen, is eveneens zeer merkwaardig. Bovenstaande bemerkingen tonen aan dat het niet geloofwaardig is dat u voor uw komst naar België in Lashkar Gah woonde en dat u de subsidiaire

beschermingsstatus ook nog eens verworven heeft middels het afleggen van misleidende en bedrieglijke verklaringen.

Het Commissariaat-generaal is voorts van oordeel dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de

hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent een alleenstaande man. U stelt psychische problemen te hebben maar u legt geen enkel document neer dat dergelijke problemen zou kunnen staven noch heeft u de oorsprong van deze zogezegde psychische problemen (volgens u uw vrees voor vervolging door uw familie) geloofwaardig gemaakt. U stelt dat u ten gevolge deze mentale moeilijkheden veel marihuana rookt maar uit uw relaas blijkt niet dat uw druggebruik u zwaar hindert in uw dagelijkse activiteiten. U legt attesten neer waaruit blijkt dat u hier met de wagen leerde rijden, dat u computerklassen volgde en als arbeider aan de slag bent gegaan. Hoewel kan getwijfeld worden aan de waarachtigheid van uw verklaringen, stelde u ook dat u sedert uw negende of tiende levensjaar de stiel van schrijnwerker leerde. In de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan zou u ook nog in de bouw en als schilder hebben gewerkt (CGVS, p.10). Verwacht mag worden dat u ook in Kabul enige creativiteit aan de dag kan leggen en er werk kan vinden. Verder dient te worden vastgesteld dat u geweigerd heeft een duidelijk zicht te bieden op uw werkelijke herkomst. Zoals hierboven werd aangetoond, maakt u het niet aannemelijk dat u in Helmand gewoond heeft. Er kan dan ook niet worden uitgesloten dat u, een Darisprekende Tadzjik, afkomstig bent uit de hoofdstad Kabul en er over een netwerk beschikt. Het CGVS ziet niet in waarom u anders halsstarrig blijft vasthouden aan uw ongeloofwaardig bevonden verblijf in Lashkar Gah (CGVS, p.9, 11). Voorts kan worden vermoed dat u enige geldelijke reserves heeft. U bent al een tijdje aan de slag als arbeider en kon het zich eerder dit jaar veroorloven om naar Iran te reizen. Hoewel het doel van uw reis onduidelijk is (dat u daar sjiitische schrijnen ging bezoeken is niet geloofwaardig gebleken), duidt dit toch op enige financiële slagkracht. Wanneer u gevraagd werd waarom u zich niet in een stad als Kabul zou kunnen (her)vestigen, verwees u overigens louter naar uw relaas en de zogezegde problemen met uw familie omwille van uw bekering tot het sjiisme (CGVS, p.11). Gezien uw verklaringen frauduleus zijn gebleken, staan deze een vestiging in Kabul niet in de weg.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De informatie waarover het CGVS zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

Rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Middelen

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het rechtszekerheids-, vertrouwens en zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet *juncto* het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat *"Artikel 57/6, eerste lid, 6° weliswaar spreekt over persoonlijk gedrag doch dit slechts gekoppeld wordt aan een gegronde vrees in de zin van het Vluchtelingenstatuut en niet aan een reëel risico in de zin van de subsidiaire bescherming."*

Verzoeker vervolgt dat hij veroordeeld is bij verstek en geen kans gekregen heeft om het tegendeel te bewijzen.

Verzoeker verwijst vervolgens naar artikel 57/6, eerste lid, 6° en stelt dat in de Belgische Vreemdelingenwet noch met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus noch met betrekking tot de vluchtelingenstatus de optie, waarin de kwalificatierichtlijn voorziet, is opgenomen om een intrekingsgrond te voorzien voor diegene die nadat hem of haar de desbetreffende status werd verleend, 'uitgesloten is' van het statuut omwille van een ernstig misdrijf. Volgens verzoeker is enkel het feit dat betrokkene 'uitgesloten had moeten zijn' omwille van een ernstig misdrijf daartoe weerhouden. Verzoeker had volgens hem niet uitgesloten mogen zijn aangezien hij pas op een later moment een misdrijf heeft gepleegd en het enkel om feiten kan gaan die reeds waren gepleegd op het ogenblik van de vaststelling/toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij kampt met zware psychische problemen; het feit dat hij dissocieert en problemen heeft met geheugen en concentratie kan een invloed gehad hebben tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij stelt dat er geen uitdrukkelijke wetsebepaling bestaat om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken en in indien deze wel zou bestaan mag men van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwachten dat ze niet zo lang wachten alvorens dit statuut in te trekken. Verzoeker stelt dat hij zwaar ziek is op mentaal vlak, verzorging nodig heeft en geen uitwijzing kan ondergaan. Om deze reden kan hij niet voor zichzelf zorgen in Kabul terwijl de commissaris-generaal van oordeel is dat hij daar over een intern vluchtalternatief beschikt.

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog een attest van de Vereniging voor Ambulante Geestelijke Gezondheidszorg Antwerpen (VAGGA).

Op 24 april 2017 legt de verzoekende partij middels een aanvullende nota nog een verstekvonnis, een verzetvonnis en medische stukken neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vooreerst kan worden vastgesteld dat de middelen door verzoeker aangehaald berusten op een aantal wetsartikelen van de Vreemdelingenwet die vervangen dan wel aangevuld werden door de wet van 10 augustus 2015.

Dit geldt in het bijzonder voor de aangevoerde schending van 57/6, eerste lid, 6° dat door de wet van 10 augustus 2015 vervangen werd en als zodanig luidt als volgt:

“De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is bevoegd:

(...)

6° om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;

(...)”

Waar verzoeker meent dat hij niet van de subsidiaire beschermingsstatus kon worden uitgesloten aangezien hij van mening is dat een uitsluiting enkel mogelijk is wanneer het gaat om feiten die reeds gepleegd waren op het ogenblik van de toekenning van de beschermingsstatus en hij pas een misdrijf heeft gepleegd ruime tijd nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus was toegekend kan worden gewezen op wat volgt.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1° *juncto* artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° luidt als volgt:

“(...

§2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn; (...).”

Artikel 55/4, §1, c luidt als volgt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

(...)

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.”

In het geval van uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een *“ernstig misdrijf”* wordt in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet op geen enkele manier enige plaats en tijds aanduiding gegeven, waardoor ook in België gepleegde feiten tot de uitsluiting, dan wel de intrekking kunnen leiden. Dit in tegenstelling tot de mogelijkheid tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus ingevolge artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet die beperkt is tot de gevallen waarin de betrokkene valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève. Wat betreft een *“ernstig, niet-politiek misdrijf”* vermeldt artikel 1 F, b) van het Verdrag van Genève dat uitsluiting slechts mogelijk is als de betrokkene een dergelijk misdrijf *“heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten”*.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is dan ook bevoegd om de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet in te trekken wanneer een vreemdeling na de toekenning van zijn beschermingsstatuut een *“ernstig misdrijf heeft gepleegd”* zoals bepaald in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst er nog op dat hij kampt met ‘zware psychiatrische problemen’ en legt te dien einde een attest voor van Dr. Dauwe en een attest van VAGGA. Hij betoogt dat *“hij dissocieert en problemen heeft met geheugen en concentratie [en dit] kan een invloed gehad hebben tijdens zijn verhoren op het Commissariaat”*. Dat verzoeker psychische problemen heeft doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij op 9 mei 2014 bij verstek werd veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Antwerpen wegens diefstal met opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en opzettelijke slagen en verwondingen.

In de mate dat verzoeker nog verwijst naar zijn problemen in Afghanistan en de asielmotieven die hij in het kader van zijn asielaanvraag heeft aangehaald kan worden vastgesteld dat deze problemen

ongeloofwaardig werden bevonden door de commissaris-generaal. Bij beslissing van 23 oktober 2012 werd hem om deze reden de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) geweigerd. Verzoeker diende tegen deze beslissing geen beroep in.

Waar de bestreden beslissing wijst naar een vestigingsalternatief in Kabul benadrukt verzoeker nogmaals dat hij mentaal ziek is en niet voor zichzelf kan zorgen in Kabul.

Artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wanneer hij overgaat tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van zijn beslissing een advies verstrekt over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus vormt enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt geen verwijderingsmaatregel in. Bovendien gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregelmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Het advies vormt derhalve geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Verzoeker stelt ten slotte nog dat hij bij verstek veroordeeld werd en geen kans heeft gekregen om "het tegendeel te bewijzen". Verzoeker legt te dien einde het verstekvonnis neer evenals een verzetvonnis van één van de medeveroordeelden. Nergens uit blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij omwille van overmacht niet in staat was verzet aan te tekenen tegen het verstekvonnis.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER